

ПРЕДГОВОР

Когато завърших да чета тази книга, първото нещо, което ми дойде наум, беше:

Какъв Василий Българоубиец?

Какво ислямско нашествие и османски султани?

Какъв Баязид Илдъръм?

Какви кърджалии, даалии, тероризирали българската земя, какви заптиета и читаци, какви башибозуци могат да се сравняват с това, което тази книга е документирала за нашата, и то най-близка, история?

Има ли нашественик, който да е пролял толкова невинна българска кръв и да е измъчвал собствения си народ по толкова нечовешки начин? Да е причинил толкова болка и така дълбоко да е разкъсал душата на цялата ни нация?

Опитах се с цялата немощ на своето човешко въображение да схвана и да си представя какво стои зад тези страници и документи в тази така безпощадно ясно документирана книга на Българския Холокост, извършен от комунистите в името на чужда и страшна по своята безчовечност идеология, наложена с чуждо оръжие и танкове върху нашата страна всред пламъците на Втората световна война и продължила почти пет десетилетия. Отраженията и до днес са такива, че не се знае дали Холокостът е завършил, или просто продължава с други средства. Ще откажа да използвам чужди думи, влезли в езика ни от другаде, за да описват чужди страдания, няма да използвам даже думата геноцид. Не защото страданието на другите не ни засяга, ние дължим на всички жертви на ужасния двадесети век да свалим шапки в преклонение пред страданията на милионите безименни жертви. Но в тази книга ние можем да се вгледаме в очите на нашите собствени български жертви пред тотемите на нечовешката болшевишка идеология. Те ни гледат от всяка страница – безмълвни, понякога с някое оцеляло лично свидетелство.

А от документите безжалостно свидетелстват машинописните страници на статистиката и на числата. Десетки хиляди хора, загубили живота си, напразно и безмилостно смазани; стотици хиляди членове на семейства им – унижени, ограбени, отхвърлени, изселени, принудени да живеят на дъното на скованото от терора общество в атмосфера на безнадеждност, страх и мизерия. Можем да проследим под микроскопа на това потресаващо изследване как се е осъществила безжалостната война срещу

издигнатите и успешни личности, срещу качеството, срещу благородството, срещу почтеността и трудолюбието в полза на подлостта, завистта и триумфиращата посредственост. Никога не е имало по-нечовешки и противоестествен подбор и по-позорна победа на най-ниското и неграмотното над извисеното и просветеното.

Тази книга ни превежда през голготата на най-качественото, което нашият народ е успял да възпита и образова през кратките десетилетия след създаването на Третата българска държава, което е успяло да оцелее през войни и национални катастрофи, да създаде стопанство, индустрия и земеделие за пример, да излъчи истински културен, военен и политически елит с помощта на европейско образование, владее на езици, усърдие и опит. Но не е оцеляло, когато „работническо-селската“ власт е решила да го унищожи. Страница след страница, град след град се разгръща картината на това унищожение. От първите дни след „Девети“, когато започват повсеместните арести и убийства край селата и градовете по цяла България, екзекутирани из долове и край черни скали, понякога безразборно с търнокопи и чукове, или извозвани през нощта с камион след камион, разстрелвани и закопавани плитко из полето край Радомир, навсякъде из страната техните трупове, влачени от диви зверове или плаващи по Марица „окървавена“. Вакханалията продължава с месеци и това става по времето, когато аз съм роден – 1944 година!

Наричаха нас, родените през тази година, „връстници на свободата“. Сега на мен се пада да напиша предговор към тази книга, която документираща всичко онова, което започва тогава в онези страшни дни и което постави основите на онази деградация и терор над нашия народ, което преживяхме оттогава и което комунистите наричаха „народна демокрация“ и „социализъм“. Отгръщам страница след страница. Документи за „народния съд“. Тълпи, които крещат с обезумели от омраза очи – „Смърт, смърт!“.

Смърт на заможните, на успелите, на предприемчивите, на образованите. Смъртни присъди даже за онези, които са вече убити и заровени неизвестно къде. Убити често от завист, заради заграбване на тяхното имущество или жилище, за това, че са облечени добре, за това, че имат достойнство или че притежават образцови стопанства, за това, че са индустриалци или успешни търговци. Че са служили на България, че са били кметове, свещеници, народни представители, учени, офицери, че са учили в странство. Народни врагове! Ето как са били наричани. Бивши хора! Тоест те не са вече българи, те не са дори вече хора, те някога са били хора, но сега вече са нищо, станали са просто предмети, „обекти“, подлежащи на

унищожение, а техните домове – на разграбване и заселване с „пролетарски синове“ и служители на милицията. Но не само те, а целите им семейства и поколенията след тях са обречени да носят клеймото на „врагове на народа“. За тях пътят към образование, работа, пътуване, нормален живот е отрязан завинаги. Но войната на най-лошото, на криминалното и неграмотното, родено в низините на българския народ, сега овластено от съветските окупатори срещу онези, които го превъзхождат, не спира дотук.

Следват концлагерите, затворите, душегубките, страшните разпити от садисти в подземията на ДС, пребитите, прекършените, полуделите, самоубилите се в резултат на мъченията. Показни процеси. „Никой не бива да бъде оправдан!“ Включително и напълно невинните. Лагери, лагери, Белене, изселвания, „въдворявания“, конфискации, национализации. Вериги и пранги навсякъде, разстрели, обесвания. Разгром на българското село, колективизации, насилствено вкарване в текезесета, прогонване на селяните в безумните и безплодни строителства на заводи, произвеждащи брак, тежка индустрия, която успешно трови природата и не произвежда нищо, което да носи печалба.

Комунистическа пропаганда по радиоточките от сутрин до вечер, затворени граници и разстрел за онези, които се опитат да пресекат граничната бразда, тормоз и издевателства за роднините им, ако все пак са успели да преминат при „враговете“ на Запад. Постепенно и трайно установяване на властта на неуките и негодните над можещите, на партийните секретари над професионалистите, на „активните борци“ срещу капитализма над онези, които разбират от икономика или търговия. „Безкласовото общество“, установено с помощта на тотален терор и насилие, е разделено на класи: едните са „правоимащи“, а милионите други са принудени да превиват гръб и да мълчат. „Враговете“ са унищожени, стъпкани, изкоренени, дори поколенията и родовете им са преследвани и затрити.

Ето това разказва тази книга. „Погубената България“. Да, тя беше погубена, променен беше нейният облик и това се усеща до днес. Една голяма част от българите е с комунизирано съзнание и носталгично настроено към „социализма“ на тяхната младост. Те са погубени като мислене, като манталитет на свободни хора точно както затворникът, осъден на доживотен затвор, пуснат накрая на дните си на свобода, предпочита да бъде върнат отново в затвора. Една голяма част от онези, произхождащи от „правоимащите“, техните деца и внуци или охранителите им, „юмрукът“ на Партията – ДС, Комсомолът, светкавично от борци срещу капитализма се превърнаха в капиталисти от най-уродлив вид, ограбиха банки, държав-

ни имущества, производства, организираха престъпни банди с цел рекет на дребния зараждащ се бизнес, но и с мисълта да представят настъпилото беззаконие като „демокрация“, с което да я злепоставят в очите на дезориентираното общество. България беше погубена още веднъж от наследниците на комунистите, опитите за изграждане на нормално общество, почитащо на правото, закона и цивилизационните ценности чрез създаване на партии с демократично мислене, бяха проваляни от внедрени агенти на ДС, провокатори и кариеристи с манталитет, наследен от онази „социалистическа“ България, която уж престана да съществува на 10 ноември 1989 г.

Тази забележителна книга е документ, който трябва да прочете всеки, който иска да разбере защо и как България беше погубена и защо и днес всички колективно сме най-нешащното общество на планетата по наше собствено признание. Това е така, защото най-лошата част от нашия народ след „Девети“ успешно победи и унищожи по-добрата, а след това успешно мимикрира и безнаказано продължи войната срещу собствения си народ.

д-р Любомир Канов